Legendă fără sfârşit

de Sergiu Someşan din volumul “Carte de magie”, editura Arania, 2001, ediţia a doua editura Vremea, 2005
email
sergiu_somesan @yahoo.com

Undeva departe, la o margine de lume, se povesteşte că ar fi un munte despre care vechi legende spuneau că ar ascunde în adâncurile lui stâncoase o minunată piatră preţioasă. Celui care ar avea-o i-ar aduce toate bucuriile lumii. Mulţi, de-a lungul vremii, au încercat să o găsească pentru că se spunea despre ea că poate să îndeplinească toate dorinţele. Dacă un pictor care ar avea nestemata, ar picta un izvor, la tabloul lui ar veni sfioasele căprioare să se adape. Dacă un poet ar stăpâni piatra preţioasă, versurile lui ar aduna puhoi de lume în jurul lui să-i asculte vorbele picurând. Iar dacă un violonist ar avea nestemata atunci când ar cânta, miere şi venin i-ar curge din arcuş, durere şi bucurie s-ar înălţa din corzile viorii, viaţă şi moarte s-ar repezi spre ascultătorii lui. Cei ce l-ar asculta ar vrea şi să plece, dar şi să rămână, să moară, dar şi să trăiască, să fie şi, în acelaşi timp, să nu mai fie…

Dar nu a fost dat să asculte nimeni asemenea versuri şi nici să-şi încânte auzul cu minunatele sunete, pentru că, deşi generaţii după generaţii au căutat nestemata, nimeni nu a găsit-o. Şi nu au căutat-o numai poeţi, pictori şi violonişti, ci şi generali dornici de glorie şi cămătari care voiau să-şi umple mâinile cu aur… Căutările nu le-au folosit la nimic şi nestemata nu a fost să fie găsită. Când am ajuns eu în oraşul de la poalele minunatului munte, orăşenii aproape că uitaseră de legendă. Doar bătrânii îşi mai aminteau de ea şi povesteau în serile lungi celor care voiau să asculte.

„Tinere prinţ“, mi-au spus ei în prima zi când am sosit în oraş, „caută nestemata, şi dacă o vei găsi vei fi fericit! Vei clădi un imperiu cum nu a mai fost altul…“.

Sosirea mea a redeşteptat vechile sărbători prilejuite de sosirea unui căutător al nestematei. Am fost purtat pe braţe pe uliţele strâmte ale oraşului până am ajuns în Piaţa Sfatului. S-au aprins focuri de artificii şi vinul a curs în valuri pentru cei care mă slăveau şi-mi urau noroc în căutarea nestematei.

Am tras apoi la cel mai măreţ han. Am băut şi am mâncat cu noii mei prieteni, apoi, dis-de-dimineaţă, am plecat singur, după obicei, în căutarea nestematei.

Drumul nu era lung, dar era greu şi plin de gropi. Am bântuit zile întregi printre grohotişuri şi stânci. Uneori, mi se părea că zăresc strălucirea nestematei printre tufişuri, dar nu era decât un ciob de sticlă pierdut Zilele au început să se scurgă încet, încet, tot mai asemănătoare una cu alta. Banii mi s-au terminat, prietenii, la fel, aşa că m-am mutat la un han mai ieftin de la marginea oraşului, dar zilnic băteam cu încăpăţânare acelaşi drum. Fie ploaie, fie vânt, fie zi lucrătoare sau zi de sărbătoare, eu urcam muntele… Zilele s-au preschimbat în ani, pletele bălaie, în şuviţe cărunte de păr, iar tânărul prinţ care eram odinioară, într-un bătrân gârbovit de ani, care urca tot mai greu muntele. Curând, banii, aşa puţini cum erau, mi s-au terminat cu totul, şi la hanul unde am fost găzduit altădată cu măreţie eram ţinut acum numai din milă să mătur prin curţi şi magazii. Din când în când, în oraş, răsunau iar chiote de bucurie şi piaţa se lumina din nou a sărbătoare. Semn că un alt căutător al nestematei avea să mi se alăture în curând.

Într-una dintre nenumăratele zile, apropiindu-mă de munte, cu ochii arşi de căutări, m-am auzit strigat cu voce slabă:

— Hei, tinere prinţ! Tinere prinţ, priveşte spre mine!

Mi-am coborât privirea din înălţimile semeţe al muntelui: la picioarele mele o piatră ca toate pietrele era aruncată în colbul drumului. Îmi vorbea cu o voce asemănătoare cu a Daniei, tânăra bălaie care, acasă, înainte de a porni la drum, o întâlneam mereu în drumurile mele.

— Eu sunt, tinere prinţ, nestemata pe care o cauţi. Ridică-mă şi bucură-te de darurile mele!

Am ridicat-o şi am rupt o fâşie din hainele mele sărăcăcioase ca să o şterg. Sub colb, strălucea nestemata.

— Eşti singurul care mă merită! Fie să fiu pe veci a ta…

Am alergat ca un nebun în oraş:

— Am găsit nestemata. Oameni buni, am găsit nestemata...

La început, s-au adunat câţiva oameni pe lângă mine, dar văzând piatra din mâinile mele au plecat râzând.

— Bietul bătrân… a înnebunit de atâtea căutări. O piatră ca oricare alta, şi el spune că a găsit Nestemata!

— Am să vă arăt eu vouă, am mormăit, ştergând cu înfrigurare piatra să îndepărtez colbul şi noroiul de pe ea. Am să vă arăt…

Am luat o vioară şi am început să cânt, dar mâinile obosite de căutări nu mai puteau ţine arcuşul, şi scâncetele viorii au alungat puţinii ascultători. Penelul, când am încercat să pictez, lăsa

numai pete de culoare pe pânză, iar vocea mea era atât de răguşită, încât nimeni nu-mi înţelegea versurile.

— Ţi-am spus că voi fi numai a ta, a şoptit preţioasa piatră cu tristeţe. Nu mă poţi împărţi cu nimeni şi cu nimeni nu poţi împărţi bucuria că mă ai! Numai tu mă vezi aşa cum sunt şi eu numai pentru tine exist…, a şoptit piatra, amintindu-mi de Dania.

O clipă, am vrut să o păstrez, în amintirea ei, dar dezamăgirea era prea mare.

— Ce să fac cu tine, atunci? Eu te voiam ca să te pot arăta lumii… Să mă laude lumea, şi prietenii să te vadă şi să mă vadă în adevărata mea măreţie… Ce rost are că te-am găsit dacă nu mă pot mândri cu tine nimănui…

Cu un gest obosit am aruncat piatra în apele mocirloase ale râului care trecea prin oraş şi m-am întors la han să-i mătur curţile şi magaziile, în aşteptarea altui căutător al nestematei.

Au trecut anii şi puterile m-au lăsat cu totul. Mă ţineau pe lângă han mai mult din milă. Uneori, când ieşeam pe uliţele oraşului, copiii strigau după mine:

— Nebunul! Faceţi loc, trece nebunul…

Într-o noapte mai friguroasă ca altele, am simţit că este ultima mea noapte şi că alt răsărit de soare nu o să mai apuc. Cu ultimele puteri, am ieşit în uşa magaziei în care dormeam de obicei, încercând să găsesc pe cineva să mă ajute… sau măcar să fie lângă mine. În oraş, se dădea o mare petrecere în cinstea unui tânăr şi bogat prinţ venit să caute nestemata. La han, ca şi pe uliţe, nu era nimeni. Toţi erau în piaţă, la petrecere. Tânărul prinţ dădea de băut tuturor. M-am aşezat înapoi pe zdrenţele pe care mă culcaseră...

— Asta este, mi-am spus resemnat, fiecare moare singur…

Un foşnet şi o lumină undeva într-un colţ…

— Nimeni nu moare singur, tinere prinţ, a şoptit ea apropiindu-se de mine. În lumina pâlpâitoare venind din stradă, părea o nălucă bălaie năucitor de asemănătoare cu Dania din ziua când am plecat de acasă. Se trântise atunci în colbul drumului, îmbrăţişându-mi strâns genunchii:

„Nu pleca după năluciri! Nimeni şi nimic nu o să te facă mai fericit decât te pot face eu…"

Mândru şi dispreţuitor, o dădusem la o parte. După un timp, când am privit în urmă, am văzut-o ghemuită, ciudat de mică în colbul drumului, şi doar hohotele de plâns care îi zguduiau umerii mai arătau că era o fiinţă vie, nu o piatră din nemărginirea lumii…

Lumea veselă a oraşului trecea chiuind pe uliţe, purtându-l pe braţe pe tânărul prinţ, iar eu, de mână cu Prinţesa mea, treceam în tăcere…

— Ţine minte, şopti ea. În faţa morţii toţi suntem prinţi şi toţi avem câte o prinţesă ca să ne treacă dincolo.

Mâna ei, atât de mătăsoasă şi de caldă la atingere, mă cuprinse dintr-o dată şi mă trase după ea. Am închis ochii orbit de lumină şi mi-am simţit trupul zguduit şi ridicat de braţele celor care mă purtau în triumf.

— Trăiască Prinţul şi fie să găsească piatra preţioasă! strigau ei ameţiţi de băutura dată din belşug de mine…

Pe lângă zidurile uliţelor am văzut alunecând o umbră. O tânără alerga alături de chefliii străzii, parcă nevăzută de nimeni… Lângă fântâna arteziană s-a oprit, fantomă tremurătoare şi bălaie în umbrele nopţii. Peste chiotele celor din jur, mi s-a părut că o aud şoptind:

— Fie ca de data asta să mă găseşti!

de Sergiu Someşan din volumul “Carte de magie”, editura Arania, 2001, ediţia a doua editura Vremea, 2005
email
sergiu_somesan @yahoo.com